

følge de Regler, som ere foreskrevne i Lov om Formue- og Indkomstskat til Staten. Samme Ret har Finansministeren, selvfølgelig for begge Parters Vedkommende indenfor nærmere bestemte Frister. Dette er en Afgørelse, som jeg synes, alle kunne være tilfredse med. Naar det saa er fastslaaet, hvor stort Boet er, saa foretages der ikke mere, førend Skifte sker, enten ved, at den efterlevende Ægtefælle dør eller i øvrigt ønsker at skifte. Hvis saa Boet fremdeles har samme Størrelse eller i hvert Fald udgør over Halvdelen — hvis der er foregaaet Arveovergange i Mellemtiden, har det ingen Betydning —, vil der af de dalevende Arvinger være at betale Arveafgift af Halvdelen af Boets Masse, som den blev opgjort ved den førstafdøde Ægtefælles Død. Hvis den efterlevende Ægtefælle f. Eks. har fyldestgjort en eller flere Arvinger eller paa anden Maade har fyldestgjort Bestemmelser, som den førstafdøde Ægtefælle har truffet før sin Død, betales Arveafgift af disse Formueovergange. Det kan jo imidlertid ogsaa hænde, at Boets Masse er forringet saaledes, at Boet ikke udgør Halvdelen af, hvad det var ved den første Ægtefælles Død, selv om saadanne Udbetalinger ikke have fundet Sted. For saadanne Tilfælde bestemmer Loven — hvad der ogsaa er naturligt —, at der alligevel skal betales samme Afgift af de efterlevende Arvinger, som om Boet endnu udgjorde Halvdelen af Formuen. Jeg anser denne Ordning for at være fuldt tilfredsstillende. Man vil heretter ikke længere kunne rette den Anke imod Loven, at den Ægtefælle, som først oplevede sin Mands eller Hustrus Død med alle de Ulemper, som dermed fulgte, tillige skulde betale en Afgift til Staten. Selv om den just ikke var saa stor, at den i væsentlig Grad vilde forringe den efterlevendes økonomiske Eksistens, fandt man det dog alligevel ret urimeligt, at en saadan Afgift skulde kræves. Jeg lykønsker Finansministeren til, at han har fundet en Udvej, som alle have kunnet tiltræde, og som fuldstændig tager den Brod bort, som fandtes i § 14 i Lovforslaget.

Jeg skal saa omtale Ændringsforslaget Nr. 14, som jeg har glemt at omtale, skønt det burde have været nævnt før Ændringsforslaget til § 14. I § 11 i Lovforslaget hjemles en Ret for forskellige Successorer i Indtægtsnydelser, i Len, Stamhuse og Fideikommisser, og de, der overtage Livrenter og lignende Indtægtsnydelser, til, for saa vidt Afgiften udgør mere end 2 pCt., at erlægge Arveafgiften procentvis i

lige saa mange Aar, som Arveafgiften udgør hele Procent. Denne Bestemmelse tager selvfølgelig Sigte paa, at det godt kan ske, at den, der overtager en saadan Indtægtsnydelse, ikke har Midler til at udrede Arveafgiften øjeblikkelig. Han kan i saa Tilfælde faa Henstand med den, saa han af den aarlige Indtægt, han faar, vil kunne udrede det Beløb, han skal udrede. Det Ændringsforslag, der er stillet til § 11, gaar nu ud paa i nogen Maade at give dem, der overtage fast Ejendom som Arv, samme Ret. Man kan dog ikke give dem denne Ret ganske i Almindelighed, thi Staten maa fordre en vis Sikkerhed for, at Beløbene indgaa. Man giver derfor Finansministeren Ret til at meddele Tilfælde til, at Beløbet erlægges afdragsvis mod Sikkerhed i den paagældende Ejendom, for saa vidt Sikkerheden der er tilstrækkelig. Det bestemmes endvidere, at de Dokumenter, der skulle udstedes i den Anledning, skulle være fri for at svare Stempelafgift og Tinglæsningsgebyr. Jeg maa maaske med det samme omtale, at der under Nr. 15 af et Mindretal er stillet et Ændringsforslag, som tilstræber at udvide denne Ret til ogsaa at omfatte næringsdrivende. Udvalget har dog ikke kunnet tiltræde dette Ændringsforslag.

Under Nr. 18 foreslaas der en Ændring, som væsentlig er af redaktionel Natur. Det hedder i Slutningen af § 18, at Værdien af reelle Privilegier, Ret til at oppebære Tiende, Jordskyld eller Arvefæsteafgifter o. s. v. skal sættes til den Vederlagssum, som kan paaregnes opnaaet derfor. Man forandrer det her ved dette Ændringsforslag til, at Værdien skal fastsættes til det 25-dobbelte af den aarlige Ydelse eller til Vederlagssummen, som kan opnaas derfor. Det bliver altsaa Regelen, at det skal være det 25-dobbelte, for saa vidt den aarlige Ydelse kan konstateres.

Under Nr. 19 foreslaar Udvalget en hel Omændring af Lovforslagets § 20, væsentlig gaaende ud paa, at de Principper, hvorefter den danske Statsanstalt for Livsforsikring beregner Værdien af Livrenter og lignende aarlige Ydelser, som ere begrænsede til en Persons Levetid eller til et bestemt Tidsrum, skulle lægges til Grund for Arveafgiftens Ansættelse, idet den bestemmes til den Værdi, som Livrenteanstalten vil sætte disse Ydelser til med Fradrag af Administrationsomkostninger, Provision og lignende Gebyrer.

Nr. 21 er en redaktionel Ændring, som jeg ikke skal omtale nærmere. Det samme gælder i det væsentlige ogsaa Nr.